

Подих вічності

Коли і станеться така подія,
Що на цім світі мене вже не буде, —
Залишиться в серцях моя надія,
І слово в пам'яті, мов диво, проросте.

Хай тихо час перегортає долі,
А світ живе — мінливий і тривкий.
Я в кожному серці, що шукає волі,
Залишу подих вічності палкий.

Мені не треба голосних і жалібних пісень,
Страждальних поглядів знайомих і байдужих.
Я виберу мовчання поміж тих тіней,
Де слово чисте — не для гри... для вольових і мужніх!

І навіть коли згаснуть всі світанки,
І тиша стане вічності сестрою, —
Коли душу опов'ють густі серпанки,
Я стану словом пам'яті, імлою...
PS. Заповіт душі моєї - слово волі й світла серед темряви.

Продовження мене

Безмежно вдячна, Боженко, тобі
За той момент, коли подарував мені ти крила,
Коли відчула вперше я життя в собі,
Коли напнулися долі вітрила.
Благословенним будь же той момент,
Коли тебе, моя красуне, народила.
Спасибі, Боженко, тобі за комплімент,
Любов і ласку, в якій я квіточку зростила;
За пишний сад в житті моїм,
Безцінний скарб, продовження мене.

Життя моє, я в погляді твоїм.
Моя надія і опора, океан без меж,
В якому ніжності й тепла доволі.
Моя лебідко, зведу для тебе безліч "веж",
Що захищатимуть тебе на суходолі.
І неважливо, скільки літ мине,
В моїй руці завжди твоя долоня.
І не біда, що посивіють мої скроні - головне,
Щоб була поруч ти, моя доросла, і ще така маленька
доня.

Квітуня моя

Моя пташечко, моя донечко,
Мій діамант, любе сонечко...
Послухай, як вітер осінній шумить,
Як стогне Дніпро, як чайка квилить...
А хочеться так, щоб квіти цвіли!
Щоб всі на Землі щасливі були!
Квіточку щастя для тебе зірву,
Неймовірно красиву й вічно живу.
Ти знаєш, як я безмежно люблю.
Пригорну, поцілую щічку твою.
Мені ж до душі усмішка твоя,
Що світиться саявом, «квітуня моя»!
Ти – невід’ємна частина мене:
Мама і доня – ціле одне.
Відчуваю твій біль, читаю думки...
Гортаю прожиті свої сторінки...
І дякую Богу за щедрий дарунок,
За доню мою – золотий поцілунок!

Цілунок долі

Пригорнуся до тебе, мишенятко моє,
Відчую тепло дитяче твоє,
Подих гарячий, « сопіння смачне»,
Стукіт у грудях, відлуння гучне.
Його відчуваю на відстані я,
Ангеле мій, розрадо моя.
Душею і серцем за тебе киплю,
Бога благаю, щоденно молю.
Здоров’я і долі для тебе прошу,
Ніколи в житті не залишу.
Допоки жива – ти дитятко моє!
Нехай доля барвисту дорогу снує!
Я скупчені хмари розжену над тобою,
Нехай всяка біда обмине стороною.
Можливо, колись, пригорнеш і мене,
Коли вітер нещадно єство колахне.
Я впаду в обійми дорослого сина!
Як швидко «летіла часу машина»,
Промайнули спогади перед очима.
Як добре, що доля дала мені сина!

Я себе присвятила тобі...
Я в сонці, у небі я, і в зірках...
Ніколи «не економила» на почуттях
Я змайструвала тобі два крила -
Красуню – доньку й сина – орла.
Так міцно спліталась рука в руці...
Чому ж залишаєш на серці рубці?
Я завжди з тобою, у різні часи...
У будь-який період «життєвої краси»)
Чому по щоці пробігла сльоза?
Так боляче вдарила правда гірка!
Життя мене било не раз і не два...
А доля...як доля - передбачала дива)
Я сильна...я знаю...
Я жива...я кохаю...
Для кого живу? Для них... дорогих)
Для доньки – красуні, для сина – орла!
Для нових ідей, для «фраз ключових»...
Я себе присвятила...я тебе берегла...

Тріумф

По життю мені оди ніхто не співав,
Не присвячував віршів і не впадав,
Та я гордо йшла до своєї мети,
Я плекала надію, бо ж у мене є ти:
Мій талант і натхнення;
Мій поклик душі і моє одкровення;
Думка-стріла й перли-слова;
Чиста душа й світла голова.
Та я все ж дочекалась тріумфу свого,
Хоч спіткнулась не раз, ідучи до цього.
Я збрала усі смарагди свої.
Усміхнені, щирі, мов діти малі.
Так довго чекали на волю вони.
Заіскрились на сонці, пішли до води,
Все далі й далі... і попливли,
Місце обрали, час віднайшли.
Як вдячна я долі, що ви в мене є,
Поклик душі, одкровення моє.
Хоч оди мені ніхто не співав,
Не присвячував віршів і не впадав,
Я сумлінно і вперто,
Скажу вам відверто,
Крок за кроком ішла до цієї мети.
Мій таланте, мій друже, бо ж у мене є ти!
Дорога на ймення життя

Є багато на світі доріг,
Та дорога лише дорога одна,
Ота, що падає тобі до ніг,
Як червона, барвиста хна.
Ця дорога веде вдалечінь
І кінця в ній, напевно, нема.
Вона схожа, якось, на тінь,
Але ж, іноді, тінь зника.
Та вона ніколи не зникне,
Якщо ти не захочеш цього.
Вона в серце твоє проникне
І навіки збентежить його.
Адже, дорога ця – не проста,
Її можна назвати життям!
Адже, дорога ця – потайна,
Її можна назвать майбуттям!

Той погляд, що мене зустрів
Так стримано і без овацій...
Твій погляд серце зачепив,
І у полоні моїх грацій
Ти на очах сп'янів.
Два погляди в один злилися
У битві гострих почуттів.
В очах вогонь палкий іскрився,
То ніжно знову мерехтів.
Той погляд різав на шматки,
Крамсав дедалі все сильніше.
У горлі збилися клубки,
А біль проймав дедалі глибше.
Відверто, я лише хотіла
В твоїх обіймах розчинитись,
Щоб душа менше так боліла —
Де ж сиротині прихилитись?
За цінні лічені хвилини
Ти перекреслив, милий, все.
В твоїх очах нема провини —
Товариш-вітер хай несе
Все те, що разом пережили...
Нещадно погляд руйнував:
Любили, плакали, раділи —
Ти сам цей світ наш поламав!
